

Pasqual Maragall, vist pels historiadors

LES PREGUNTES

1. Com es jutjarà en el futur la presidència de Pasqual Maragall?
2. Com a president de la Generalitat, què ha aportat a la institució?
3. Amb aquesta retirada, cap a on evolucionarà el socialisme català?
4. Què significa per al catalanisme la retirada de Maragall?
5. Com el recordaran els historiadors?

JOSEP FONTANA

1. A mi no em sembla que un govern com aquest es pugui definir per una presidència. El judici serà a un equip col·lectiu que, a més, tenia la peculiaritat de no tenir una unitat de partit. De manera que caldrà jutjar el que ha estat el tripartit.

2. Maragall aportava una bona imatge de la seva etapa de l'alcaldia de Barcelona, això és evident. Però si alguna cosa queda clara és que en les seves circumstàncies la capacitat de marcar la política ha estat més aviat reduïda. Maragall, com a president de la Generalitat, ha estat una figura molt diferent a la que ha significat Jordi Pujol, perquè les condicions en què han actuat tots dos no han estat les mateixes.

3. En teoria no hauria de significar cap mena de canvi en la línia del PSC. De fet, Maragall no ha estat mai el cap del partit, ni mai ha quedat clar que la seva autoritat fos decisiva dins del partit. Per tant, sembla que el socialisme continuarà evolucionant en la mateixa línia que fins ara. Potser sí que el partit se l'ha menjat a ell.

4. Maragall, per raons familiars, procedia d'una filiació catalanista, això està clar. Però per al catalanisme això està condicionat pel que farà el PSC en un futur immediat. Això és impossible de predir, tot dependrà del que faci el partit en aquest moment.

5. Hi ha hagut una etapa llarga de Pujol, marcada per aquesta personalitat, i una etapa curta marcada per la heterogeneï-

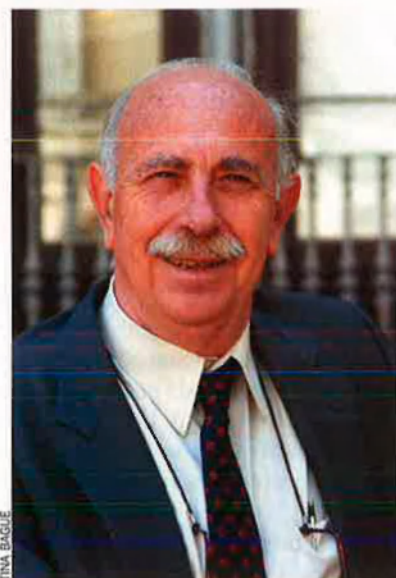
tat que no ha permès a Maragall assumir totes les funcions directives. Els historiadors el recordaran pel que pugui significar el futur desplegament de l'Estatut, que evidentment quedarà associat al seu nom, i pel que faci el seu partit en un futur immediat. El jutjaran pels resultats que es comencin a veure d'aquí a uns mesos, per la forma en què l'establiment del nou estatut signifiqui un canvi important en la vida de Catalunya.

JOSEP TERMES

1. El futur jutjarà Maragall com l'home que va fer l'alternança de poder a la Generalitat de Catalunya i que va aconseguir l'aprovació de l'Estatut d'Autonomia. També el jutjarà com un polític que va saber fer el pas del govern de la ciutat de Barcelona al del govern de Catalunya, amb no gaire èxit en el segon cas.

2. Maragall ha aportat una originalitat, una manera de fer poc convencional i una capacitat per introduir nous temes, així com per posar-se en la qüestió de la governabilitat d'Espanya, una qüestió difícil, complexa i poc segura des del punt de vista de la realitat catalana.

3. El socialisme català evolucionarà cap a una síntesi més complexa de les distintes realitats que configuren. Hi haurà una major participació de l'aparell polític del PSOE, una major implicació dels barons territorials i, amb això, un major compromís dels sectors procedents de l'antiga immigració.

4. No hi haurà cap canvi substancial en el catalanisme. Els partits no sucursalistes com CiU i ERC continuaran amb les difícils relacions entre ells, mentre que el PSC i ICV ja han assumit les reivindicacions bàsiques del catalanisme.

5. Els historiadors el recordarem com un polític original i poc convencional, capaç de provocar incomoditat a tothom. També com un home que ha donat esperança a les esquerres tradicionals per governar la Generalitat de Catalunya i convertir-se en una alternança real de poder amb el catalanisme estricte.

JOAN B. CULLA

1. A Maragall se'l jutjarà per sota de les expectatives que la seva arribada al càrrec havia alimentat, tant pel que fa a la durada, ja que ell havia dit sempre que el seu projecte abastava dos mandats, com pel que fa a la creació d'un paradigma presidencial alternatiu al de Jordi Pujol.

2. En primer lloc, tal i com ell mateix va dir, Pasqual Maragall ha aportat l'alternança a la Generalitat, és a dir, la visualització que hi podia haver un altre president que no fos Pujol. Naturalment, també ha aportat el seu estil personal. El que succeeix és que aquest estil no ha acabat de quallar. El model de Pujol va trigar 23 anys a fer-se i, en canvi, el paradigma de Maragall només ha durat dos anys i escaig i, a sobre, han estat uns anys molt turbulents.

3. Per una banda, si el socialisme evolucionarà cap a l'oposició o cap a revalidar-se en el poder no ho sap ningú. Això ho diran les urnes. Ara bé, en una altra línia, sembla que el socialisme evolucionarà cap a normalitzar en el seu lideratge el que era ja una realitat en els seus quadres i en les seves bases: el fort pes dels nous catalans dels anys seixanta i setanta.

4. La gestió de Maragall ha mostrat que la presidència de la Generalitat imprimeix molt de caràcter. El Maragall que fa deu o quinze anys era titllat d'espanyolista ha acabat sent percebut per alguns sectors, tant de Catalunya com d'Espanya, com una mena de clon de Carod-Rovira; és a dir, alguns han vist com un nacionalista català radical un mateix personatge que fa anys veien com un espanyolista.

5. Encara és aviat per dir-ho, però, sens dubte, que el recordarem com el president de l'Estatut del 2006 i falta per veure si el primer o l'únic president que en aquesta etapa ha encapçalat un govern de coalició d'esquerra.

PELAI PAGÈS

1. El futur jutjarà la presidència de Pasqual Maragall com la d'un home que va haver d'enfrontar-se a molts problemes, tant interns com externs, però que va saber deixar una empremta pròpia a la institució. Naturalment, Maragall és el president del nou Estatut d'autonomia.

2. Maragall ha aportat un aire nou, una manera diferent de fer política. Li ha llevat a la Generalitat l'encarcament que tenia en l'etapa de Pujol i l'ha fet més propera als ciutadans. Ha desmitificat una mica la institució. I això en un país que sovint vivim de mites, no li ha anat gens malament.

3. El socialisme català, si vol continuar sent el que és, només pot evolucionar mantenint les senyes d'identitat pròpies, clarament diferenciades de les del PSOE. No podem pensar que la retirada d'un sol home hagi de representar una involució política. Els dirigents i els militants del socialisme català són molt conscients que el seu partit ha de fer possible la convivència de sensibilitats diferents amb el manteniment de la seva independència.

4. El catalanisme no patirà cap modificació substancial, ja que, com el socialisme, no depèn d'un sol home. I, per tant, la retirada de Maragall no modificarà el futur del catalanisme. Afortunadament, el catalanisme continua essent un moviment ideològicament plural i políticament divers, que en cap cas pot ser patrimoni de ningú.

5. Maragall serà recordat, en primer lloc, com l'alcalde de les Olimpíades de Barcelona i de la transformació soferta durant el seu mandat per la capital de Catalunya. Com a president de la Generalitat serà recordat com el president del tripartit i del nou Estatut. I, per damunt de tot, i ho dic amb tot l'afecte, per les seves "maragallades", que van donar un toc personal a la seva política.